

ἐπαξίως τῆς καταγωγῆς των. Προσέτι δὲ δοξάζουσιν ὅτι, ἐν ἀξιοθῶσι τῆς ἐλευσεως ἐκείνου καὶ τῆς ἐντελοῦς ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ παραβαίνωσι τὸ «μπέσα» των, οὐδὲ νὰ προσβάλλωσι γυναίκας ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶνε ἡ προσβολή.

Τὰς δοξασίας ταύτας τῶν ὀρεισθίων ἐκείνων ἐμάθομεν τῷ 1868 παρὰ τινος ληστοῦ Γκέγκαι. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὑφ' ἡμῶν, ἀφοῦ ὁ Σκενδέρμπεϋς ἦτο Χριστιανός, πῶς θ' ἀκολουθήσωσι Χριστιανὸν ἀρχηγὸν Μωαμεθανοὶ ὄντες, ἀπεκρίνατο: «Δὲν ξέρεις τί λὸς ὀρέ! κρῖμα πῦσαι καὶ διαβασμένοσ! ὁ Ἰσκενδέρμπεο ξέρει τί θὰ κάμη· ἐμεῖς δὲ ξέρομε τίποτα.» δεῖξας δὲ τινας παρόντας συμπολίτας τοῦ Χριστιανοῦ προσέθηκε: ἀνὰ ὀρὸς ὁ Βέλιος, ὁ Τῶμος, ὁ Οὔγγρη, ὁ Ἰῶαν! καὶ αὐτοὶ εἶνε ἀπὸ τὸ βελιζέτι μου· εἶνε καοῦροι, μὰ παλληκάρια σὰν κ' ἐμᾶς. Ἐμεῖς γιατί γενήκαμε Μουσουλμάνοι; γιὰ νὰ εἴμαστε λεύτεροι, ὄχι βραγιάδες· αὐτὸ δὲν τὸ ξέρει ὁ Ἰσκενδέρμπεο; Εἴμαστε Γκέγκαι, τίμοι, δὲν πατοῦμε τὸ μπέσα· αὐτοὶ οἱ ντουνοῦμιδες, ποῦ ἦσαν ἀπὸ τὸ Ἄνατόλ, ἄς εἶνε Μουσουλμάνοι, δὲν ἔχουν οὔτε τιμὴ οὔτε μπέσα, ἄς πηγαίνουν ἔς τὸ Τζαμι δέκα φοραῖς τὴν ἡμέρα.» Αἱ ἐξηγήσεις αὗται καὶ τοι δὲν νῦχαρίστησαν τὴν περιεργίαν ἡμῶν προσπαθόντων περισσώτερα ν' ἀνιχνεύσωμεν, ἐνομίσαμεν ὁμως φρόνιμον νὰ σιωπήσωμεν, διότι εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ γουρλώῃ τὰ μάτια του ὁ Γκέγκας ληστής.

* *

Ἐν Ἀθήναις, 1879.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωικοῦ.]

170.

Δυσκόλως δύναται τις νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἡ ἀπλότης, ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ χρηστότης τῆς διαγωγῆς ἡμῶν εἶναι ἔργον εὐθύτητος καὶ οὐχὶ πανουργίας στρατήγημα.

171.

Αἱ ἀρεταὶ ἀφανίζονται ἐν τῷ συμφέροντι καθὼς οἱ ποταμοὶ ἐν τῇ θαλάσῃ.

172.

Πλειοτέρων καθηκόντων ὁ ἄνθρωπος παραβάτης γίνεται ἐξ ἀκηδίας ἢ ἐκ συμφέροντος.

173.

Περιέργεια περιεργίας διαφέρει. Καὶ οὗτος μὲν ὁ περιεργὸς ὑπὸ τοῦ συμφέροντος παραφερόμενος, ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τί εἰς αὐτὸν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ· ἐκεῖνος δὲ ἐξ ὑπερηφανείας θέλει νὰ μάθῃ ὅ,τι οἱ ἄλλοι ἀγνοοῦσιν!

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, λέγει ὁ τέως Πρύτανης κ. Α. Ἀναγνωστάκης ἐν τῇ ἐσχάτως δημοσιευθείσῃ Λογοθεσίᾳ αὐτοῦ, ἀκροα-

τήριον χωροῦν πλείονας τῶν 200 μαθητῶν. Τὸ μέγιστον τῶν ὑπαρχόντων ἔχει 26 θρανία, ὧν ἕκαστον χωρεῖ τὸ πολὺ 7 μαθητὰς· καὶ ὅμως τινὰ τῶν μαθημάτων ἔχουσι τὴν πληθὴν τῶν ἀκροατῶν τριπλασίαν. Ἐν τῷ μαθηματι φέρ' εἰπεῖν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ ῥωμαϊκοῦ δικαίου κ. Π. Καλλιγᾶ οἱ φοιτῆται συσφιγγονται ἐν τοῖς θρανίοις, κάθηνται ἐπὶ τῶν γραφείων, ἴστανται ἐν τοῖς διαδρόμοις, ἴστανται ἐν τοῖς παραθύροις, ἴστανται ἔξω τῶν θυρῶν καὶ ὅμως ἀδύνατον νὰ χωρήσωσιν. Ἐν τινι τῶν θερινῶν μαθημάτων, παραδιδόντος τοῦ καθηγητοῦ κατὰ τύχην περὶ διαθηκῶν, τινὲς τῶν ἐμιλητῶν ἐλιποθύμησαν, κινδυνεύσαντες νὰ τελευτήσωσιν ἀδιάθετοι.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Οἰκτρὸν θέαμα παριστῶσιν αἱ ἀπομαρανθεῖσαι ἐκείναι γυναῖκες, αἵτινες καλύπτουσι μὲ ἄνθη τὰς ῥυτίδας των, καὶ στέφουσι μὲ πτερὰ καὶ ἀδάμαντας τὰ λιπόσαρκα μέτωπά των· ὅλα των εἶνε ψευδῆ· καὶ τὸ ἀνάστημά των, καὶ ἡ χροιά των, καὶ ἡ κόμη των, καὶ τὸ μεδίματά των· ὅλα των εἶνε κατηφῆ· καὶ ἡ στολή των, καὶ ἡ φαιδρότης των. Παρακάθηνται εἰς τὸ συμπόσιον τοῦ παρόντος, ὡς ἵνα διδάξωσι μελαγχολικὸν τι φιλοσοφικὸν μάθημα τὴν νεότητα, ὡς ἵνα εἴπωσιν εἰς αὐτήν: Οὔτω καὶ σεῖς θὰ παρέλθητε! Φαίνονται προσκολλόμεναι μετ' ἀπελπισίας εἰς τὴν ζωὴν, ἥτις εἶνε κωφὴ πλέον πρὸς αὐτάς, θέλουσι ν' ἀποφύγωσι τὰς ὕβρεις τοῦ γήρατος, καὶ νομίζουσιν ὅτι τὸ κατορθοῦσιν ἐκθέτουσαι αὐτὸ εἰς τὰς ὕβρεις τῶν βλεμμάτων. (Γεωργία Σάνδ)

ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΡΑΚΕΣ ΕΙΝΕ ΩΦΕΛΙΜΟΙ

Ὁ κόραξ ἐν γένει ἀπολαύει κακῆς φήμης· θεωρεῖται ὡς ὁ τρόμος τοῦ γεωπόνου, κλέπτων τὰ σπέρματα καθ' ὅσον ἐκεῖνος τὰ σπείρει. Ἀλλ' ἴσως ἡ κατηγορία αὕτη εἶνε συκοφαντία, διότι οὐδέποτε εὐρέθησαν ἐν τῷ φάρυγγι τοῦ κόρακος σπέρματα· τὸ μόνον δὲ ὅπερ ἀναζητεῖ ἐν τοῖς ἀγροῖς εἶνε τὰ ἔντομα ἅτινα ἴσα ἴσα ἀφανίζουσι τὰ σιτηρά· Ἐὰν δὲ ὑπάρχωσιν ἀμφιβολία περὶ τῆς κλίσεως τοῦ κόρακος εἰς τὰ σιτηρά, οὐδεμίᾳ ὁμως ὑπάρχει περὶ τῆς μανιώδους κατὰ τῶν ἐντόμων καταφορᾶς του, ὡς θάποδειχθῆ κατωτέρω.

Πέρουσι τὸ θέρος σμήνη ἀκρίδων κατεκάλυψαν τὴν ἐξοχὴν ἐν ἣ κατοικεῖ· εὐτυχῶς δὲ ἔληγεν ἤδη τὸ θέρος, ὥστε δὲν ἠδυνήθησαν νὰ βλάψωσι τίποτε, διότι τὰ ἔντομα ταῦτα περὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς των εἶνε σχεδὸν ἀβλαβῆ. Τότε δὲ, τῷ ὄντι, ἡ θήλεια ἀναζητεῖ ὀπὴν τινα κατάλληλον ἐν ἣ νὰ ταφῆ μέχρι τῆς κεφαλῆς, οὗ γενομένου ὑποκύπτει εἰς τὸν ἀφρευκτον νόμον τῆς φύσεως, τουτέστι τὸ μὲν ἄνω τοῦ σώματος αὐτῆς ἀποσυντίθεται, τὸ δὲ κατώτερον τὸ περιέχον τὰ ὠὰ, ἢ μᾶλλον τοὺς σκώληκας, διαμένει ἄθικτον,